

Det finnes ingen nöd, däri Gud ej kan hjälpa

*Se, Herrens hand är icke för kort, att han ej skulle kunna hjälpa;
och hans öra är icke lomhört, att han ej skulle höra*
Jes. 59:1

Det är många människor, som eljest i allt bevisa sig såsom rätta kristna, men gå så fördjupade i någon viss sorg, nöd eller förlägenhet, liksom stode denna aldrig till att hjälpa, liksom funnes det en nöd, vari vår Gud icke kunde hjälpa, liksom hade Gud blivit död eller vanmäktig, liksom behövde den Högstes barn i någonting vara olyckliga. De tyckas för övrigt hava både nog tro och förstånd; men i en viss nöd eller svårighet ängslas, sucka och sörja de på sådant sätt, som hade de ingen Gud och ingen Frälsare.

Påminnas de om att förtrösta på Gud, så svara de: »Nog vet jag, att Gud är mäktig och trofast, men här är ju ett sådant förhållande, som icke kan hjälpas.» Ja, denna sorgens ande kan på sina tider angripa vilken kristen som helst; men däri är endast mörker, otro och villfarelse, att en kristen anser sig olycklig, anser något förhållande ohjälpligt. Herren svarar ännu alltid: »*Är väl min hand för kort för att rädda och äger jag icke kraft att frälsa?* Eller har jag icke mer något hjärta för eder? Var är eder moders skiljebrev, varmed jag har förskjutit henne! Eller vilken av mina borgenärer är det, åt vilken jag har sålt eder! » (Jes. 50: 1-2).

Det är alltså idel mörker och villfarelse i den tanken, att en kristen behöver i något fall vara olycklig – ett Guds barn är aldrig olyckligt, *han icke* vara i verkligheten olyckligt. Ty först är redan *det* att *vara ett Guds barn* i sig självt en sådan lycka, att varje livets olycka, även om den icke kunde avhjälpas, är däremot blott såsom ett litet sandkorn emot hela jordklotet, blott såsom ett öres förlust emot vinsten av miljoner kronor.

Och för det andra, så kan vår Gud hjälpa allting, *Herrens högra hand han förvandla allting* – och det, som Herren icke *vill* eller finner för gott att hjälpa eller förvandla, bör aldrig göra Guds barn olyckliga; ty det är då säkert till deras största lycka, att det får fortfara, enligt apostelns ord: »Vi veta, att för dem, som älska Gud, samverkar allt till det bästa» (Rom. 8: 28).

Det är den stora förmån, som Guds barn hava framför andra människor, att vad helst som händer dem, skall det nödvändigt tjäna till deras bästa. Världen kan väl hava mera guld och silver, mera hus och gårdar, mera mat och kläder, mera skämt och löje; men *det* lyckliga förhållande kan hon aldrig åtkomma, i vilket Guds barn leva, nämligen att allting skall tjäna till deras bästa, utan tvärt om använder hon allting till sin skada; och då hon har allt som bäst och kommit som högst, så är det icke mer, än att hon är djävulens slavinna och medarvinge till evinnerlig eld.

Däremot, när Guds barn hava det som värst och kommit som djupast ned i lidandets och försökelsens jämmerdal – då Job sitter i säck och aska och kvidande skrapar sina sår; då Jeremias ligger i dygropen, Daniel i lejonkulan, och den fattige Lasarus i sår och trasor för den rikes dörr – så är det intet värre med dem, än att de mitt under detsamma äro Herrens »ögonstenar», hans hjärtas lust, rättfärdighetens barn, det heliga folket och det egendomsfolket, som sist skall bäras av änglar till Abrahams sköte.

Men icke härmed nog, utan härtill kommer ännu, att själva lidandet, nöden och bedrövelsen äro också bestämda till att tjäna dem till det bästa; såsom aposteln om allt detta talar i Rom. 5:1-5, sägande, att vi genom vår Herre Jesus Kristus (för det första) hava fått tillträde genom tron till denna nåd, i vilken vi stå, *och* (för det andra) *berömma oss av hoppet om Guds härlighet; men icke det allenast, utan* (för det tredje) *vi berömma oss ock av våra lidanden, emedan vi veta, att lidandet verkar tålamod, och tålamodet beprövelse, och beprövelsen hopp; men hoppet låter icke komma på skam.*

Se, på detta sätt kunna ju Guds barn aldrig vara olyckliga; själva *olyckan* måste tjäna dem till gagn – och vad ännu mer är, själva *synden*, som är det största onda, skall icke fördöma dem, själva *djävulen* icke övervinna dem, själva *döden* icke skada dem, utan tvärt om måste alla dessa gruvliga fiender på Herrens vink tjäna dem till något gagn.

Då Paulus i Rom. 8: e kap. skriver om detta förhållande, huru allting måste samverka för dem till det bästa, som älska Gud, som äro i Kristus och således utkorade, v. 30, ty Gud har utvalt oss i Kristus före världens grundläggning (Ef. 1:4), så blir han så uppfylld av glädje, av fröjd och frimodigt trots emot alla möjliga krafter i hela skapelsen, emot andar och makter, att han i sin stora frimodighet utbrister: »Vem skall skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller trångmål eller förföljelse eller hunger eller nakenhet eller fara eller svärd? – Jag är viss därpå, att varken död eller liv eller änglar eller herradömen eller väldigheter eller de ting, som äro, eller de ting, som skola komma, eller höghet eller djuphet eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre.»

Och grunden till denna visshet, fröjd och frimodighet hos aposteln var den, som han i v. 31-34 uttalar, nämligen att ingen fiende kan med framgång vara emot oss, då Gud är *för* oss; ingen djävul åklaga oss, då Gud rättfärdigar oss; ingen synd fördöma oss, då Kristus lidit döden för oss.

Om tusen Adams fall och släkters syndamängd
På mig hopräknas, skall dock satan varda stängd;
Ty Guds Son själv är död – det säger något mera

Slutligen trotsar aposteln på Kristi konungsliga herradöme över allt skapat, hans höga plats och medlande verksamhet hos Fadern och säger; Ja, han är ock den, som »har uppstått, som ock sitter på Guds högra sida, som ock manar gott för oss». Allt detta vill säga, att det finnes ingen nöd, däri vår Gud icke kan hjälpa; finnes ingen makt, som kan skilja oss ifrån Guds kärlek, som är i Kristus Jesus, vår Herre; finnes ingen fiende, som kan rycka Kristi får ifrån honom.

För att någonsin kunna förloras, så skola dessa, så väl som våra första föräldrar, »självviljande» *gå bort* ifrån Kristus, självviljande bliva *ohörsamma mot hans röst*, förtjusta av ormens röst och syndens bedrägeri. Här är grunden till den viktiga sanningen, att ingen kristen förloras, så länge han fruktar därför, vördar och hör Guds ord och vill låta säga sig. Nej, så länge kan icke något våld skilja honom ifrån Kristi kärlek, vore han ock än så svag, såge det än så illa ut, låge han än så djupt nere i elände.

Allting kan hjälpas, så länge han söker hjälp hos Herren och enligt det sätt, varpå Herren lovat hjälpa; ty det är omöjligt, att någon, som förtröstar på Herren och i tron åkallar honom, skulle ändå till slut komma på skam. Rannsaken skrifterna ifrån tidens begynnelse och undersöken, om någon, som förtröstat på Herren och åkallat honom, någonsin kommit på skam. Nej, det är blott en ömklig otro, att en kristen i något fall sörjer, såsom hade han intet hopp; ty allting kan vår Gud hjälpa. Han är *i allt en Fader*, en allsmäktig och trofast Fader, som i *allting* sörjer för sina barn, tager del i allt, som händer dem, samt hjälper, värnar och vårdar. Såsom det i Sak. 2:8 står skrivet: »Så säger Herren Sebaot: Den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten.»

Detta är nu Guds barns allmänna tröst, vilken kan tillämpas på all nöd och alla bekymmer: Gud är *i allt en Fader* – och säger om *all* nöd: *Åkalla mig i nöden. Allt vad I bedjen Fadern i mitt namn, det skall han giva eder* o. s. v. Men därjämte har Gud, för att ännu mer styrka och understödja vår klena tro, även givit oss särskilda löften för alla möjliga fall, nöd och bekymmer, på det vi skulle dess mer tro, när vi också såge oss och våra bekymmer särskilt ihågomna och nämnda vid namn, och såge just den hjälp, som vi begära, särskilt utlovad.

Detta var oss så mycket mer av nöden, som vi ofta frukta och tycka, att det är något särskilt undantag med oss, såsom många säga: »Jag ser, jag vet och jag tror Guds stora makt och vilja att hjälpa; men det

är med mig ett särskilt förhållande, som icke kan hjälpas; det är jag själv, som är skulden; jag är icke, som någon annan människa» o. s. v. Då är det gott att finna även detta särskilda förhållande, detta särskilda, olyckliga själstillstånd av Gud själv förut nämnt och beledsagat med ett särskilt löfte.

Här må nu en anmärkning göras, som är av stor vikt att ihågkomma vid det följande: Då Gud i sitt heliga ord bevisar sig med så många tröstliga tillsägelser benägen att hjälpa och frälsa så många olika själar i deras mångahanda själstillstånd, kunde någon falla på den tanken, att det också är många och mångahanda vägar till saligheten, och taga denna falska tröst: »Jag måste väl finna rum i någon av dessa många tillsägelser, och då är ju allt väl – jag bryr mig icke vidare därom» – vilket sätt att trösta sig väl må heta, att »taga skummet av evangelium», såsom Luther säger, och att icke hålla sig vid någonting visst.

Så t.ex. var det en gång ett slags andliga, som sade: »Du talar så mycket och bestämt om tron på Kristus; vi vilja helt enfaldigt hålla oss till detta Kristi ord: »Kommen till mig, I alla, som arbeten och ären betungade – Jag vill vederkvicka eder.» – Här nämner Kristus blott: »arbetande och betungade». Bland dessa arbetande och betungade vilja vi finnas; då veta vi, att detta ord hör oss till, vi bry oss icke om något mer.» – Märk, vilket vackert skäl dessa anförde mot nödvändigheten av tron på Kristus! De ville finnas och förbliva ibland de arbetande och betungade, ehuru Kristus just till dem sade: Kommen till mig – till mig – jag vill vederkvicka eder. De märkte icke, huru just det ord, de anförde, fordrade tron på Kristus; ty komma till Kristus och bliva vederkvickt av honom, vad är det annat, än att tro på Kristus och i honom få sin tröst, varförutan de med allt sitt arbetande och betungade tillstånd icke kunde ingå i livet. Varför ock Kristus icke sade: »Bliven kvar, där I ären, I arbetande och betungade», utan han sade: »Kommen, kommen därifrån, kommen till mig!»

Om de av Kristi ljuva: Kommen, hade tagit den lärdomen, att det icke fordrades att förut hava någon egen värdighet, ja, icke ens tron, för att få börja tro på honom – se, det hade varit en rätt lärdom; men de ville hava det så, att de icke ens behövde Kristus, icke ens behövde att få tro på honom, utan att deras arbete och betungade tillstånd var nog till saligheten. Och här låg egentliga felet, att de förut hade nog tröst i sitt arbetande och betungade tillstånd och därför icke voro så mycket betungade; ty då hade de varit glada att få fly till Jesus. Detta må vara ett exempel på, huru även flera Guds tillsägelser böra och icke böra användas.

Märk därför, att fastän de särskilda bedrövelserna och nådestillsägelserna äro många, är likväl vägen till livet blott en – jag är vägen, säger Jesus: ingen kommer till Fadern, utan genom mig (Joh. 14: 6). Livet är uti Guds Son. Den som har Sonen, han har livet; den som icke har Guds Son, han har icke livet (1 Joh. 5: 12). Och de många och mångahanda nådestillsägelserna böra alltid så förstås, att de alla utgöra delar av det stora, ena och enahanda evangelium om Guds frälsningsråd i Kristus, vilket omfattar alla syndare, av allehanda arter och själstillstånd, men också bjuder dem alla att omvända sig och tro i ende Sonens namn; ty utan tron på honom är omöjligt att tackas Gud.

Om man icke besinnar detta och har denna tro, kan man med all sin tro på Gud och hans löften gå förlorad. Många hava dött i tron på Gud och likväl blivit förtappade, blott därför att de icke gingo genom dörren, att de aldrig hade kommit såsom syndare till försoningen i Kristus, aldrig hade den rättfärdiggörande och pånyttfödande tron på honom. Med denna anmärkning i minne, skola vi hava stor nytta av att betrakta Guds mångahanda löften och av dem finna, huru allting kan hjälpas.

Men säger någon: »Med mig är det ett olyckligt förhållande: jag har på mitt samvete några alltför svåra synder, förskräckliga synder, himmelskriande synder; min like i synden finnes icke. Vad gott skulle Gud säga till mig?» Hör då, vad Herren säger till dig och sådana: Så säger Herren: »Om edra synder än vore blodröda, så skola de dock varda vita såsom snö; och om de än vore röda såsom purpur, skola de varda såsom ull» (Jes. 1:18). Och åter: »Med sin kunskap skall min tjänare (Kristus), den rättfärdige, rättfärdiggöra många; och han skall bära deras synder» (Jes. 53:11). Och ännu åter: »Jag skall vara blidkad över deras orättfärdigheter, och deras synder och deras överträdelser skall jag icke mer komma ihåg» (Heb. 8:12). Nåväl, har Herren själv sagt så, då är din belägenhet icke ohjälplig; tag honom endast på orden och säg: Herre, gör, såsom du har sagt!

»Men», säger en annan, »med mig är det värre; *jag* har att frukta icke blott syndens skuld, utan ock syndens herravälde; jag har en tid stått i trons frid, men är nu belägrad och angripen av de gruvligaste frestelser och syndaretelser, så att jag icke annat kan förstå, än att jag helt överväldigas av synden.» Vad säger Gud till en sådan eländig syndare?

Svar: Så säger Herren: »Jag haver uppväckt en hjälte, den hjälpa skall» (Ps. 89:20). »Ty därigenom, att han har lidit och varit frestad, kan han hjälpa dem, som frestas» (Heb. 2:18). »Synden skall icke råda över eder, ty I ären icke under lagen, utan under nåden» (Rom. 6: 14).

Korteligen, Jesus säger: »Ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har givit mig dem, är större än alla» (Joh. 10). Se, har Herren själv talat sålunda, var då vid god tröst! Hans hand är icke för kort; hans öra har icke blivit lomhört. Tag honom på orden och säg: Herre, gör, såsom du har sagt!

Detta är ganska tröstligt; men då måste jag ock nämna den omständigheten, att jag icke blott är angripen av mäktiga frestelser, utan ock på samma gång är så ömklit svag och ostadig, att jag icke äger någon kraft och fasthet till att strida emot frestelsen; huru kan jag då hjälpas?

Svar: Om du blott kände din svaghet ännu bättre, så visste du ock, att hjälpen icke alls beror av din kraft, och då bleve du snart förlöslad från frestelsen; men här må Rabsakes ord till Hiskia tillämpas: »Jag säger: Det är endast ett ord med läpparna, att du ännu har råd och makt till kriget» (Jes. 36:5).

Det är detta tycke om dig själv, som genom frestelsen skall utpinas; och då – då kommer hjälpen. Nu säger Herren: »Frukten icke och rädens icke för denna stora hopen, ty striden är icke eder, utan Guds» (2 Krön. 20:15). »Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull» (Fil. 2:13). »Han giver kraft åt den trötte och stor styrka åt den maktlöse. Och ynglingar bliva trötta och uppgivas, och unge män snava och stappla; men de som vänta efter Herren, de få en ny kraft» etc. (Jes. 40: 30). Därför säger Herren: »Så har jag gjort; jag vill ännu lyfta, bära och rädda eder» (46:4). Nåväl, har Herren själv talat så, tag honom på orden och säg: Gör, Herre, såsom du har sagt!

En annan säger: »Jag åter är redan för det närvarande full av synd och orenhet, är ingen stund fri från synden; nej, jag är så hel och hållen oren, att jag är vämjelig för mig själv; hjärtat är kallt och dött för Herren och endast benäget för avgudar. Ack, vad säger Herren om ett sådant elände?» Så säger Herren: »På den dagen skall en källa varda upplåten för Davids hus och Jerusalems inbyggare emot synd och orenhet» (Sak. 13:1). »Ifra alla edra orenheter och ifra alla edra avgudar skall jag göra eder rena» (Hes. 36: 25). »Jag skall göra det!» »Om jag icke två dig, så har du ingen del med mig.»

Men »den, som har badat, behöver icke mer än två fötterna (vandeln); utan han är hel och hållen ren» etc. (Joh. 13). Har nu Herren så talat om denna tvåfaldiga tvagning, gläd dig, o människa, vänd dig från allt vad du ser och känner hos dig själv, och tag honom tröstefullt på orden, sägande: Gör, såsom du har sagt!

En annan säger: »Ja, jag vet det, de *trogna* äro olyckliga, med dem kan allting hjälpas; men jag är en avfälling, som efter många saliga erfarenheter av Guds nåd trolöst brutit det heliga förbundet med mitt livs Gud, fallit från synd i synd och icke bevisat någon stadighet. » – Olyckliga själ, din belägenhet är således svår – men hör likväl, vad Herren säger även till dig. Grunden, varför också de avfälliga kallas till nåd, står skriven i Ps. 68: 19, nämligen: »Du for upp i höjden, du tog fångar till fånga, du undfick gåvor bland människorna, ja, ock bland de avfälliga, ty Herren Gud vill där hava sin boning.» Till avfällingar säger Herren i Jer. 3: »Allenast känn din missgärning, att du har syndat mot Herren, din Gud, och lupit hit och dit till främmande gudar, under alla gröna träd. » »Du haver bedrivit hor med många älskare, dock, kom igen till mig, säger Herren.» »Vänden om, I avfälliga barn, så vill jag hela eder från edert avfall» (v. 1, 13, 22). Har icke Herren själv talat detta? Då kan ju även din belägenhet hjälpas. Gå då trösteligen fram; tag din Gud på orden och säg: Herre, gör, såsom du har sagt!

»Men vad säger Gud till mig, som väl länge sökt och försökt att kunna anamma den nåd, som är oss i Kristus förvärvat, för att sedan genom sådan tro kunna älska och följa den nåderike Guden, men ännu icke funnit vad jag sökt, utan står blott i suckan, längtan och begär därefter?» Gud säger till dig, att han vill »mätta den försmäktande själen och uppfylla den hungrande själen med sitt goda» (Ps. 107: 9). »Saliga äro de, som hungra och törsta efter rättfärdigheten; ty de skola bli mättade» (Matt. 5: 6). Har han sagt så, tro då säkert, att du skall bli hulen; låt då ditt hjärta säga: Herre, gör, såsom du har sagt!»

Ack, men finnes väl någon hjälp, något Guds löfte för en, som är av helt annan beskaffenhet, som icke har någon längtan, någon hunger och törst, utan är såsom en förtorkad öken, så torr, död och känslolös, att han förnimmer ingenting? » – Herren Gud säger: »Jag vill utgjuta vatten på det törstiga och strömmar upp på det torra; jag vill utgjuta min Ande över din säd» – »och de skola uppskjuta ibland gräs, såsom pilträäd invid vattubäckar» (Jes. 44: 3-4). »Ökenhägringen skall bli till sjö och torr mark till källsprång. » – »Och öknen och det torra landet skola glädja sig, och heden skall fröjda sig och blomstra såsom en ros» (Jes. 35:1-7). Således, om ock din själ icke har den kännbara törst, som liknar djurens, utan endast den livlösa markens och öknens torrhet, så har du likväl här ett löfte om vatten, om strömmar, om Andens utgjutelse; tag då Herren på orden och säg med tröstefullt mod: Gör, såsom du har sagt!»

Vad säger Gud till en, som har ett mycket elakt hjärta, hårt och oböjligt såsom en sten, ja, fullt av allt slags ont?» Så säger Herren i Hes. 36:26: »Jag skall giva eder ett nytt hjärta och en ny anda skall jag ingiva i edert bröst, och jag skall taga stenhjärtat utur eder kropp och giva eder ett hjärta av kött», d. ä. ett mjukt, ett böjligt hjärta. Har Herren själv sagt så, förhåll honom då hans ord, sägande: Herre, gör, såsom du har sagt!

»Där är åter en, som länge sökt kraft att övervinna sitt onda och bli sådan, som Gud kräver, men aldrig ännu blivit det och därför icke heller vågat tro och anamma Guds nåd i Kristus. Vad säger Herren om en sådan?» I Luk. 7:42–47 visar Herren, att det aldrig går den vägen, att syndaren först blir bättre och sedan kommer till tron, utan att han tvärt om måste först få förlåtelse och tro nåden och sedan börja älska och bära god frukt. Ut i Rom. 7:4-6 står, att vi hava blivit lösgjorda »från lagen, döda ifrån honom, på det att vi må bära frukt åt Gud, på det vi skola tjäna i Andens (hågens och lustens) nya väsende och icke i bokstavens (budets) gamla väsende»; och nedanför står med många ord, att lagen, budordet, förbudet, endast »uppväcker begärelsen och ger synden liv.»

I Joh. 15:4-7 säger åter Herren: »Såsom grenen icke kan bära frukt av sig själv, med mindre han förbliver i vinträdet, så icke heller I, med mindre I förbliven i mig. Den som förbliver i mig och jag i honom, han bär mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra.» Lär av alla dessa ord, på vilket sätt du kan bli hjälpt, göm och betrakta dem uti ditt hjärta.

En annan säger: »Jag har trott mig förstå, att Herren velat genom *tuktan* och *hemsökelse* bringa mig till bättring; men, Gudi klagat, jag har genom riset endast blivit värre, vildare och galnare; finnes väl något tillstånd likt mitt, eller säger Herren något om mig?» Ja, vad tänker du om detta? I Jes. 57:17, 18 står: »På hans vinningslystnads synd blev jag vred och slog honom och dolde mig i vrede, och han gick avfällig på sitt hjärtas väg. » – Vad följer här? – »Hans vägar har jag sett, och jag skall hela honom och leda honom och med hugsvalelse vedergälla honom.» O, förvånande under av oförskyllad nåd! Herren sade icke: Jag har sett deras vägar och fördömt dem, utan så: »Hans vägar har jag sett och jag skall hela honom.» Har han sagt så, o, bed då, att han ville göra med dig, såsom han har sagt!»

Men, frågar någon, där är en, som finner sig av Gud *övergiven*, som ropar, men får intet svar; alldeles enligt Jobs 23:8-9: »Går jag öster ut, så är han ej där; och väster ut, förnimmer jag honom icke; norr ut, skönjer jag ej hans spår; gömmer han sig i söder, ser jag honom icke.» Vad har en sådan *arm* själ att hålla sig vid?

Svar: Så säger Herren: »Jag övergav dig för en liten tid, men med stort förbarmande vill jag taga dig åter. I vredesmod gömde jag mitt ansikte en liten tid för dig, men med evig nåd vill jag förbarma mig över dig, säger Herren, din Förlossare. Ty bergen skola vika och högarna falla, men min nåd skall icke vika ifrån dig, och min frids förbund skall icke förfalla, säger Herren, din förbarmare» (Jes. 54:7-8, 10). Har Herren själv talat så, så håll fast i sådana ord, och du kan icke komma på skam.

Här torde någon säga: »Jag behöver försäkran om allt detta.» Välan, vad menar du därmed, att du behöver försäkran? Många förstå icke själva, vad de mena, då de säga sig behöva försäkran; ty vad bättre försäkran vill du hava, än Guds eget ord? Har Gud givit dig ett ord, ett löfte, och du fasthåller detta, så kan du ingen bättre försäkran få; ty Gud är den, som icke kan ljuga. När en trovärdig man, om vars redbarhet du är förvissad, giver dig sitt ord på en sak, då litar du därpå och säger, att du är försäkrad därom, ty du har hans ord.

Det finnes väl också en känslans försäkran; men denna förtjänar knappt att heta försäkran, utan blott en känsla. Tron håller sig vid Guds eget ord; och ehuru känslans försäkran är ljuvast, är likväl trons försäkran tryggast; ty allt som kan förnimmas inom dig, det kan ock snart förskingras, förloras; vad du däremot äger nedlagt i Guds löfte, det är alltid kvar. Men om du säger, att det fattas dig tro, att din tro är svag, att du icke kan rätt omfatta och fasthålla Guds löften, se, då förer du rent spel. Men nu är tron den helige Andes verk, man kan icke själv taga sig Anden och tron.

Om du då frågar: Säger Gud något till den, som saknar trons gåva, som är klen i tron? finnes ock för en sådan något löfte? så hör, vad Kristus säger: »Om nu I, som ären onda, kunnen giva edra barn goda gåvor, huru mycket mer skall icke den himmelske Fadern giva den helige Ande åt dem, som bedja honom! » (Luk. 11:13). Har Herren själv så talat, tag honom tröstefullt på orden och säg: Herre, gör, såsom du har sagt.

»Men», säger någon, »jag önskade gärna att icke blott hava ordet och löftet, utan ock själva saken och uppfyllelsen; det är i några fall, jag bedit Herren och trott på hans löften i tio eller tjugo år, men ännu har jag icke sett dem fullbordade. Vad skall jag tänka därom?»

Du skall först besinna, att när Kristus lärde oss bedja: *Fader vår, ske din vilja*, och när Kristus själv bad: »Ske icke min vilja, utan din», så har han därmed lärt oss, att i vissa mål äro Guds tankar och vägar icke sådana, som våra, men att de dock alltid äro godhet och trohet. För det andra lär oss ordet, att Gud stundom dröjer något länge med bönhörelsen, allt till vårt bästa, och att vi då böra bida efter honom. »Därför», säger Herren, »måsten I ock bida mig, tilldess jag uppstår i sinom tid» (Sef. 3:8). Har Herren själv sagt så, o, förbida då honom; var frimodig och oförfärad i ditt hjärta; ja, förbida Herren (Ps. 27:14).

Låt Herren hava sin tid. »Löftets sköte skall snart öppna sig och föda, det skall icke bära över tiden. » »Och salig är hon, som trodde, ty det skall fullbordas, som blivit sagt till henne från Herren» (Luk. 1:45). Och dina anfall av otro skola icke göra hans trohet om intet. »Äro vi trolösa, så förbliver han trofast; ty han kan icke förneka sig själv» (2 Tim. 2:13). Herren håller sitt förbund, sina löften i helgd; det är ett mäktigt ord i hans öron, när någon i tron säger: Herre, gör, såsom *du har sagt*.

»Ja, det är sant, ingenting är gott och lyckligt utom Guds vilja; men vad skall då jag göra, som i ett visst mål är försatt i ett sådant mörker och villrådighet, att jag icke förstår, vad som är Guds vilja, utan är helt blind i den saken?» Svar: »Befall din väg åt Herren» med den bönen: »Fader, låt intet hända eller hava framgång, som icke är din vilja!» Handla sedan efter bästa förstånd, men lita på, att Gud skall styra – enligt följande löfte: »Och jag skall låta de blindas gå på den väg, vilken de icke känna; på stigar, vilka de icke känna, skall jag föra dem. Jag skall förvandla mörkret framför dem till ljus, och ojämn väg till slättmark» (Jes. 42:16). »Och dina öron skola höra deras ord, som bakom dig säga: Denna är vägen, gån den» m.m. (Jes. 30:21).

Ja, detta gör Herren både i lekamliga och andliga mål. Särdeles i den rätta bättringens mörker och nöd gå alla våra tankar, föreställningar och företag över ända; då låter Gud evangeliets ljus uppgå, och vi finna allting i Kristus, vägen, sanningen och livet; och efter oss höra vi den rösten: »Denna är vägen, gå den, evad I viken av till höger eller vänster», d. ä. efteråt förstå vi, att detta likväl var rätta vägen. Nåväl, har Gud lovat oss en sådan ledning, tag du honom på orden och säg: Herre, gör, såsom du har sagt.

Men vad säger Gud om en, som är bekymrad och sörjande över Sions bedrövliga tillstånd, över kyrkans närvarande förfall, över den rådande säkerheten och ogudaktigheten – en, som gärna ville uträtta något till dess avhjälpande, men med smärta ser sig förmå ingenting? Så säger Herren: »De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde; de komma åter med jubel och bära sina kärvar» (Ps. 126). »Glädjen eder med Jerusalem och jublen över henne, I alla, som älsken henne; fröjden eder med henne, I alla, som haven sörjt över henne» (Jes. 66:10). Och uti Hes. 9:4 säger Herren, att han ville »teckna ett tecken i pannan på de människor, som sucka och jämra sig över alla de styggelser, som ske därinne.»

Vi anföra icke flera exempel. Det är nog, att skriften både vittnar och visar, att Herrens högra hand kan förvandla allting, att vår Gud kan hjälpa allting. Faderns makt är tillräcklig, tillräcklig är Sonens förtjänst, tillräcklig den helige Andes kraft. Guds goda vilja och barmhärtighet, hans trofasthet och sannfärdighet – allt övertygar oss, att var och en, som åkallar honom och omfattar hans löftesord, icke behöver i något fall vara olycklig eller sörja, såsom de andra, som icke hava något hopp.

Är jag syndig, så är Kristus rättfärdig; är jag oren, så är Kristus ren; är jag svag, så är Kristus stark; har jag fallit ur skeppet, så har skeppet icke gått sönder, jag kan komma dit upp igen; är min tro liten och vacklande, så är Guds trohet stor och orubblig; känner jag mig ensam, suckande efter Guds närvaro, så säger Herren: »Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände»; känner jag mig skröplig och oförmögen att bedja, se, »Anden hjälper vår skröplighet och manar gott för oss med utesägliga suckar»; bävar du för döden, graven och helvetet, Herren säger: »Död, jag skall vara dig ett förgift; helvete, jag skall vara dig en plåga. (Ps 77:11)» Och om jag bliver glömsk och kall, en Herrens blick mig väcka skall, den blick, som Petrus väckte.

Trodde och besinnade vi detta, o vilket himmelrike på jorden, vilket paradiset i de trognas hjärtan! Huru skulle de icke i denna Herrens sköna rolighet av innerlig glädje jubla och sjunga, prisa och lova, såsom vore de redan i himmelen, och med Paulus bekänna: »Är Gud för oss, vem kan vara emot oss? » m.m., och med David: »Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud, att människors barn få taga sin tillflykt under dina vingars skugga!»

– C-O Rosenius

(Femte årgången, år 1846)

© Pietisten 2018

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikets tillväxt.

www.pietisten.com